

PETER GISSY

DIAGNOS: STRYPT

Förlaget Orda
Deckare

VÄSTKUSTDECKARE

DIAGNOS: STRYPT

PETER GISSY

Peter Gissy – Diagnos: strypt
ISBN 978-91-7553-069-7

Copyright © Peter Gissy 2006
www.forlagetorda.se
Omslag och grafisk form: Okapi-Grafik

Till Klara, min mor

“Hon gick, men medan höstens dagar vandra
hon fyllt min tanke både natt och dag,
många dagar, många timmar.”

T. S. ELIOT

| FÖRORD |

En bok av den här karaktären fordrar ett omfattande informationssökande under lång tid. Många har, på olika sätt, bidragit till historiens förverkligande. Det är här omöjligt att tacka alla, men en person måste nämnas – sjuksköterskan Ann Martinius på akutmottagningen, Sahlgrenska universitetssjukhuset, Göteborg – för att hon tålmodigt har hjälpt mig med de medicinska aspekterna.

Självfallet är det här en uppdiiktad historia. Personerna har inga förebilder i verkligheten – och jag vill påpeka att det också gäller namnen: eventuella likheter här är högst tillfälliga.

Dessutom har jag tagit mig friheter vad gäller det Göteborg jag sedan trettiofem år bor i och som jag lärt mig tycka om: för att passa historien bättre har geografiska förhållanden ändrats något. Således har Göteborgsoperan fått ett delvis nytt utseende. För detta ber jag om överseende.

Till sist en personlig reflektion. Det är i år trettio år sedan min mamma, Klara Gissy, gick bort i en ålder av femtiofyra år – i en cancersjukdom som vi idag har goda utsikter att behandla framgångsrikt vid tidig diagnos. Jag skulle önska att hon hade levt, och att hon sett att det går bra för mig.

Den här boken tillägnar jag henne.

Peter Gissy

DEL 1

Mannen i skinnjackan tvingade sig att verka lugn medan han vände sig om trots att hela kroppen var i alarmberedskap.

Fastän han hade vidtagit alla säkerhetsåtgärder kunde han inte skaka av sig känslan av att han var förföljd.

Han ryckte till när någon tog ett steg emot honom. Färjevakten höll fram handen. "Biljetten, tack."

Sekunderna senare hade han passerat spärren in till utresehallen. Genom panoramafönstren liknade passagerarfärjan ett jättelikt, flytande, femvåningshus.

Hårt kramade han datorväskan medan han skyndade på sina steg. Känslan av att det fanns blickar som borrhade sig in i ryggen ville inte släppa.

När han hittade sin hytt och tryckte igen dörren bakom sig stod han en stund och lät tystnaden omsluta honom. Hjärtat, som hotat att explodera, började slå lugnare.

Genom fönstergluggen skymtade han en del av varvsområdet på andra sidan älven.

Han lade väskan med datorn på sängen innan han gick in på toaletten och satte på vattenkranen. Han var i färd med att torka händerna när det hördes en dämpad knackning på dörren.

Han tvekade. "Vem är det?" sa han med handduken i handen.

"Vi har fått ett elektriskt fel som måste åtgärdas innan färjan kan avgå. En elledning som går via din hytt."

"Här?" Han såg sig misstänksamt omkring.

"Det tar ett ögonblick bara."

"Vänta."

Han hann knappt få ner handtaget förrän dörren flög emot honom. Överrumplad föll han på knä med blodet sprutande ur näsan. Han försökte få upp armarna till skydd, men i nästa ögonblick fick han en hård spark på halsen och sjönk till golvet, oförmögen att andas. Han var bara vagt medveten om att inkräktaren släpade in honom på toaletten. Han fick ytterligare ett slag och var på väg

ner i ett bottenlöst djup när den grovlemmade mannen – utan att förivra sig – sköt igen toalettdörren och hängde en plastkasse på handtaget innan han tog datorväskan och gick.

| KAPITEL 1 |

I det svaga morgonljuset såg himlen ut som en tjock svartgrå filt, och flingorna som fladdrade ner utanför vindrutan var det första tecknet på att vintern var i annalkande. Robert Krüger hade just gått av passet på akutmottagningen och lämnat sjukhusets p-hus när larmet kom via mobilen.

Den forcerade rösten i andra änden kände han omedelbart igen:

“Robert? Dom ringde just från Stena-terminalen. Nån har sprängt en bomb på Danmarksfärjan. Ambulans är på väg, men vi behöver varenda gubbe. Åker du dit?”

Robert kände en ilning i magtrakten. Trots att det var mindre än en kvart sedan han lämnat över till morgongänget tvekade han inte.

“Okej. Jag är där om ett par minuter.”

Hastigt stack han mobilen i fickan och förberedde en U-sväng.

Bomb? Det kunde betyda flera skadade och möjligen en brand.

Trafiken på Guldhedsgatan var intensiv – som den brukade vara vid den här tiden på dygnet när folk hade bråttom till jobbet. Snön tycktes öka i intensitet, och Robert satte torkarna på högsta läget. Med ett öga i backspegeln gjorde han en klumpig omkörning och lade sig i bussfilen och trampade gasen i botten utan att bry sig om medtrafikanternas ilska tutningar.

Snart växte terminalbyggnaden upp framför hans ögon. Det stod bilar kors och tvärs över kajen – som om de lämnats i all hast. Robert bromsade in och ställde bilen halvvägs uppe på trottoaren och sprang fram till några polismän som höll på att ordna avspärrning. I det fria överfölls han av de många ljuden. Sirener, rop, bil-signaler.

En av poliserna höll upp armarna som om han ville fånga in honom. “Bort härifrån!” ropade han bryskt, omgiven av snöflingor. “Det har hänt en olycka!”

“Jag är läkare. Från Sahlgrenska. Jag fick larmet precis nu.”

I ett slag förändrades den andres attityd. “Läkare? Kom med här! Dom håller på att evakuera passagerarna. Vi vet inte om det smäller igen.”

På väg upp mot andra våningsplanet såg Robert passagerare stå och banka på andra sidan om de stora glasväggarna. Några var blodiga. Vissa grät medan andra stod tysta, chockade. Folk irrade runt överallt. Inne i trapphuset var trängseln stor och paniken låg i luften.

Robert armbågade sig fram till räddningsledaren. Denne, iförd hjälm och schackrutig väst, gjorde en gest mot en sidotrappa bakom sig. “Ta trappan upp. Vi har fört dom med värst skador till restaurangen.”

Ett tjugotal passagerare var omhändertagna. Några låg på soffor eller på golvet, andra satt i stolar. Ett par bord hade flyttats ihop och förvandlats till liggplatser. Flera höll sig om huvudet och Robert antog att tryckvågen som följt i bombens spår hade trasat sönder deras trumhinnor och kanske också lett till skador på lungorna – allt beroende på hur nära de befunnit sig explosionen. Säkert hade många skadats av kringflygande föremål.

Det var inte alltid de som skrek högst som var i störst behov av akut vård. Det gällde att veta var man gjorde störst nytta. Explosionsolyckor kunde variera i skadeverkan, mycket beroende på detonationsplatsen.

Någon knackade honom i ryggen och han snurrade runt.

Mannen framför honom hade blodstänk på skjortan och håret i pannan såg fastklistrat ut. Han svettades kraftigt. “Är du läkare?”

“Ja.”

“Kom. Vi har en som är jäkligt illa därän. Han måste ha stått närmast och fått hela skiten på sej. Vi har burit in honom på kontoret.”

| KAPITEL 2 |

Mannen på golvet låg på rygg med armarna längs sidorna. Han var medvetslös, ena ansiktshalvan var illa bränd. Kläderna var trasiga, han hade blod överallt. Skinnjackan var söndersliten.

Vänsterfoten vilade i ett provisoriskt bandage – någon hade virat en bordsduk runt den. Från bakhuvudet droppade blodet i en rännil som bildade en växande pöl på mattan.

Robert koncentrerade sig på att frilägga mannens andningsvägar. När han tryckte in tummen i mannens blodiga mun föll något hårt ut: en tand. Robert kände efter pulsen. Jodå, mannen var vid liv. Men han var illa åtgången. Skallskada, högst troligt. De inre skadorna gick inte att säga något om i det här läget. Om det var riktigt att mannen befunnit sig närmast explosionsplatsen hade han fått ta emot mycket. De slutna ögonen såg hoppessade ut. Som om alla muskler i ansiktet gick åt för att stänga ute världen. "Har ni fler som han?" sa Robert utan att titta upp.

"Nej, han är värst..."

"Hjälp mej att vända honom", avbröt han.

Robert satte stetoskopet mot hans bröst och lyssnade. Han skakade lite på huvudet. Bara ena lungan verkade fungera. "Hoppas ambulansen är här snart", sa han missmodigt.

Medan de väntade stoppade Robert blodflödet från bakhuvudet, för att sedan ägna uppmärksamheten åt fotskadan. När han virade av duken runt foten såg han att benpipan stack ut ur det gapande såret. Han placerade en ren torkhandduk runt foten. Från den medvetlösens mun hördes ingenting.

"Nästan alla är ute nu", sa en av besättningsmännen. "Vi får börja dra oss iväg också."

I samma stund dök ambulanspersonalen upp. "Intubationsberedskap?" undrade den ena, en kvinna. Robert skakade på huvudet. "Nej. Det är så kort väg till Sahlgrenska att det inte behövs", lade han till. "Men ni får köra fort."

"Du följer med, va?"

Han mötte hennes blick. Hon hade rätt. Den skadade behövde kvalificerad tillsyn under färden till Sahlgrenska. Han nickade.

Sekunderna senare skyndade han efter ambulansfolket som kryssade fram med båren, samtidigt slog han numret till akuten och förvarnade traumagänget om deras ankomst – som alltid fanns det inget utrymme för ovidkommande detaljer: "Patienten påverkad i sin andning. Brännskador och troligen skallskada."

I ambulansen, som rullade iväg med tjutande sirener, hittade Robert skyddskläder i en plastpåse. Medan han tog på sig dem såg han att jeansen redan var blodfläckade. Han satte sig på huk framför sin orörlige patient som fortfarande låg med stängda ögon och andades svagt flämtande. Huvudet var en enda blodig boll. Det antydde risk för en blödning innanför skallbenet. En sådan kunde vara helt livsavgörande. Bara en röntgen kunde säga om så var fallet. Stackars sate, tänkte han deltagande. Antagligen hade han varit på fel plats vid fel tidpunkt. Automatiskt registrerade han den andres yttre: medellängd, i trettioårsåldern, kraftig.

Han kontrollerade åter mannens puls innan han kikade ut genom det lilla sidofönstret. Utanför svepte Göteborg förbi. Linéplatsen. De skulle strax vara framme.

Ett vagt stön fick honom att titta ner på mannen. Ögonlocken ryckte till.

Nu var ögonen helt öppna och kämpade mot ljuset. Blicken var ofokuserad.

Robert lutade sig fram. "Hur känner du dej?" sa han lågt.

"Ah... jag har så... ont..." Orden kom stötvis.

Robert strök försiktigt det blöta håret ur hans panna. Huden kändes skrovlig. "Var har du ont? I huvudet?"

Inget svar.

De blå ögonen gled in under ögonlocken.

Skulle han sätta nål? Nej, det var ingen idé – strax skulle de vara framme.

Plötsligt, med oväntad styrka, högg mannen tag i Roberts kläder. Robert var nära att falla över honom. Läpparna rörde sig igen. Det kom blod ur munnen. "Vad säger du?" sa Robert medan den andre ryckte i hans rock, för att sedan släppa taget igen.

Mannen verkade ha förlorat medvetandet. Han andades rosslande och pulsen var svagare.

Traumateamet väntade på dem när ambulansen bromsade till framför akutens brygga. Hela styrkan var på plats: kirurg, ortoped, sköterskor, röntgenpersonal. Traumaledaren, Malte Wallberg, tog vant ledningen. "Ta narkosen, Robert", sa han medan bären med den skadade rullades in. "Vi är ont om folk. Och vi väntar in fler skadade."

Malte Wallberg, med sina grå elvispolisonger som stack fram på båda sidor om munskyddet, gjorde sitt sista år som traumaledare. Hans breda skånska hade blivit ett naturligt inslag i deras vardag. Han hade en militärisk framtoning som han inte gjorde något för att dölja.

"Vad heter han?"

"Jag vet inte."

En stund senare, i traumarummet, skedde mycket samtidigt. Alla visste vad de hade att göra. Mannen – nu med syrgasmask – rörde sig inte medan hans kläder klipptes upp av undersköterskorna. Blodet, som fanns överallt på hans kropp, såg nästan självlysande ut i den intensiva takbelysningen. Huden var på sina ställen helt dold av de omfattande brännskadorna som fått skjortan att fastna. Handduken runt den skadade foten var genomdränkt av blod.

Lisen Berndtsson, akutsköterskan som hade ansvaret för sköterskornas arbete inom teamet, assisterade Robert tyst medan han lyssnade på lungorna samtidigt som hon höll ett öga på sköterskan som gjorde klart för dropp.

"Vi har fria andningsvägar", sa Wallberg konstaterande – lika mycket med adress till sekreteraren som stod i bakgrunden och antecknade. "Hur låter det?"

Robert tog stetoskopet ur öronen. "Nedsatt andningsljud på vänster sida. Vi måste sätta drän. Han har en hemithorax."

Deras blickar möttes under ett par sekunder. Som ett eko ljud traumaledarens ord: "Gör klart för en bülowdrän, Janne."

Jan Evertsson var dagens jourkirurg. Han hade hållit sig i bakgrunden medan patienten gjorts i ordning. Nu var det hans tur att ingripa.

Utan ett ord sträckte han sig efter en tjock nål. Han var mager och fåordig.

“Misstänkt skullskada, sa du?” fortsatte Malte Wallberg frågande. “Vet du nåt om det?”

“Nej.” Wallberg verkade ha väntat sig det svaret och skickade den ena av läkarsekreterarna att hämta en neurokirurg. Alla följde med spänt intresse Jan Evertsson medan denne stack ett grovt hål mellan revbenen på mannens vänstra sida och pressade in en genomskinlig plastslang och kopplade dränet till sugen. De visste alla att det gällde att få ut blodet ur lungsäcken innanför. Därefter skulle syremättnaden i blodet stiga.

Med tanke på brännskadorna var det snart dags att intubera patienten.

Efter det att den skadade foten lagts till rätta och fått ett provisoriskt gipsförband pekade Wallberg myndigt i riktning mot en av sköterskorna. “Vi kan inte göra mycket mer nu. Gör klart för lungröntgen, Anita, och kontakta iva. Robert. Går du med upp på datorröntgen?”

Robert tittade på väggklockan. “Du har ingen annan?” sa han samtidigt som han drog av plasthandskarna. “Jag är på väg härifrån sen ett par timmar. Jag måste hämta bilen också. Den står vid färjan.”

Wallberg nickade. “Jag förstår.” Han blinkade vänligt. “Det tar ingen lång stund. Jag ska se till att du får skjuts till bilen.”

I bakgrunden förebådade ett nytt larm att en ambulans var på ingående.

| KAPITEL 4 |

Robert fångade upp en svettdroppe i tinningen när han klev ur hissen. Han svettades i ytterkläderna.

Den långa korridoren på fjärde våningen såg nästan övergiven ut. En svag doft av rengöringsmedel hängde i luften. Här och var stod fåtöljer. Några sjuksköterskor kom emot honom – i motljuset såg de svartklädda ut. Genom de persiennförsedda fönsterna föll gråljuset in över golvet i zebraränder.

Intensivvårdsavdelningen levde sitt eget liv. Här påbörjades rehabiliteringen. Första anhalten på resan tillbaka till livet, som någon kallat det.

Han kände tröttheten skrapa under ögonlocken medan han tittrade efter narkossköterskan som rullat i förväg med den bomb-skadade.

Hans blick sökte sig till armbandsuret. Han var inte helt nöjd med att gå här. Normalt var det traumaledarens jobb att följa patienten till iva – men nu behövdes förstås denne på annat håll.

Han hade inga problem att hitta var mannen låg.

Han drog upp dörren.

Rummet låg tyst i halvmörker. En lampa på väggen kastade ett svagt sken över den ensamma sängen. En sköterska i ena hörnet kikade upp över tidningen och mötte hans blick.

Robert betraktade mannen i sängen.

Maskinerna höll honom vid liv.

De små digitala punkterna som glimmade i mörkret indikerade hans tillstånd. Alla värden var så normala som man kunde begära efter vad han gått igenom. Allt var tyst. Det enda ljud som hördes kom från respiratorn när den släppte ut luft i intervaller.

Det syntes inte mycket av ansiktet i halvmörkret, det mesta var bandagerat. Håret på ena sidan var slarvigt avklippt, ögonen slutna. Kinderna hade sjunkit ihop. Robert hade sett det tidigare: när ansiktsmusklerna inte var aktiverade slätades alla drag ut. Näsan verkade större än tidigare. Men kanske var det skuggorna som bidrog till de förvrängda proportionerna.

För tillfället fanns det inget mer att göra.

Ljudlöst – och med en nick till sköterskan – gled han ut i korridoren igen. När personsökaren pep stod han framför hissen. Ett telefonsamtal till receptionen avslöjade att Wallberg hållit sitt löfte.

| KAPITEL 5 |

Ett svagt blåaktigt ljus låg som en båge över de höga bostadshusen vid Lorensberg och tycktes pressa undan de tunga

molninformationerna. Trots att det bara var i mitten av januari kändes det redan som om nyårsskiftet var långt borta. Vintern hade varit mild så här långt. Den snö som nu låg på marken var resultatet av morgonens plötsliga nederbörd.

“Hur länge har du jobbat där?” sa hon.

“På akuten?”

Hon nickade ivrigt.

“Tre år blir det snart. Du själv?”

“Jag har bara varit här i en månad. Jag har precis slutat sjuksköterskeutbildningen i Stockholm.”

Det var samma tjej som hade kört ambulansen från olycksplatsen i hamnen. Hennes ljusa ansikte hade varit ett enda stort leende när hon vinkat in honom. Och från första stund hade hon bombarderat honom med frågor. Nå, det var trevligt. Dessutom var det ju inte så lång stund det handlade om. Hon skulle ju bara köra honom till hans bil vid färjeläget.

“Hur gick det med han som... var med om sprängningen?”

“Vi vet inte om han klarar sej. Det får tiden utvisa.”

“Stackare. Var bor du förresten?”

“Sisjön.” När han såg att hon bara nickade lade han till: “Västerut.”

“I radhusen?”

“Mm.”

“Dom ligger fint.”

“Ja.” Han och Jonna hade bott där i flera år vid det här laget, sedan Hilda föddes. Det var ett lugnt hörn av Göteborg.

Hon sa: “Det ser ut som om vintern kommer nu.”

“Mm.”

Han slöt ögonen och lutade huvudet tillbaka.

Snön kom egentligen lägligt: Hilda hade väntat på att använda den pulka hon fick av jultomten. Robert tänkte på Jonna, som var på solsemester – fästmöns tripp till Kanarieöarna hade varit en spontan grej. Han undrade hur de tillbringat dagarna där nere. Tre snygga svenskor bland de andra charterturisterna?

Snart var hon hemma och då kunde han fråga henne.

Han hade inte haft något emot att ta hand om Hilda på egen hand – men hade ändå blivit glad när Siv, Jonnas mor, erbjudit

sig att hjälpa till. För att göra det enklare för henne hade han och Hilda flyttat in i hennes och Svens stora villa i Hovås.

Siv hade närmast lagt beslag på Hilda. Det hade gett honom möjlighet att träffa lite gamla polare igen, och det hade blivit en och annan öl på krogen. Efter det att han hade hämtat dottern på dagis på eftermiddagarna, hade Siv i princip skött resten. Det hade känts som en lyx att få hennes hjälp. Hilda mådde bra av att bli ompysslad av sin mormor och morfar, han märkte det. Bara ett par gånger hade hon frågat efter sin mor på hela veckan.

Hans tillfälliga chaufför sa något igen. Han pressade upp ögonen. "Va?"

"Är din fru också läkare?"

Antagligen hade hon sett hans ring. "Sambo. Hon är journalist. Men nu lever hon charterliv i solen."

"Skönt. Jag skulle inte ha nåt emot att byta ut det här vädret mot sol och värme. Var är hon nånstans?"

"På Teneriffa. Hon kommer hem i kväll."

Det pirrade till i bröstet när han tänkte på allt han skulle hinna med innan dess.

Sven och Siv Hammars villa var en av de större i Hovås. Utiifrån ledde de höga murarna tankarna till ett ointagligt fort – men på insidan var trädgården, med poolen, en oas som vette mot en skogsklädd allmänning.

Sven Hammars – Roberts svärfar – privatpraktik var en framgångssaga. På femton år hade ortopederna vid Mölndals lasarett byggt upp en verksamhet som gjort honom till en förmögen man.

Robert svängde in på uppfarten och slog av motorn. Villan var nerkläckt. Fönstren blänkte mörka. Ett vitt lager snö täckte taket och marken. Han letade fram nyckeln och låste upp och slog av larmet.

Han kände en våg av värme när han tänkte på dottern.

Hilda. Hans lilla flicka. De var så nära, han och hon. Jonna var till och med en smula avundsjuk ibland.

Han stampade av sig snön i den klinkerförsedda hallen och sköt igen dörren bakom sig. Han hängde av sig sina ytterkläder.

Stillheten var befriande.

Han skulle inte ha några svårigheter att somna i den här kokongen.

Han och Hilda delade gästrummet i bottenvåningen. Hennes säng var bäddad – hans också. Sivs verk, säkert.

Det låg ett kramdjur på stolen. En ny nalle igen?

Han tittade på sig själv i spegeln på toaletten medan han tvätade sig. Ögonen såg insjunkna ut. Det svarta håret tycktes som vanligt leva sitt eget liv. Vita hårstrån höll på att invadera hårfästet fast han bara var några år över de trettio.

Han drog ner gardinen i rummet innan han gäspade – för vilken gång i ordningen? – och kröp ner i sängen och slöt ögonen.

Tystnaden blev till ett osynligt, dunmjukt täcke.

Innan han somnade flöt bilden av den illa skadade mannen från färjan upp under ögonlocken. Det slog honom att om det rörde sig om ett attentat så kunde det ha varit attentatsmannen själv som han hade behandlat.

| KAPITEL 6 |

Det vita skåpbilen är smutsig som om den varit ute på skogskörning. Mannen som skrapar framrutan har ett hastigt rörelsemönster när han glider in bakom ratten och drar till sig ryggsäcken och fiskar upp kameran med det långa objektivet och hänger om halsen. Den är hans käraste ägodel – få saker i hans liv betyder så mycket som den.

Han startar bilen och kör ut från parkeringen. Han ställer sig på den lediga platsen mittemot taxibilarna innan han slår av motorn och tar fram sitt anteckningsblock och vänder blad och drar kolumner med stor koncentration. Överst skriver han "Datum", "Klockslag", "Plats". Och längst till höger: "lakttagelser". Med ett halvt öra lyssnar han till rösterna i bilradion som pladdrar upprört om bomben i hamnen. Spänt stirrar han ut genom vindrutan.

Snart.

När som helst.

Han ska kartlägga henne. Han vill veta allt om henne. Var hon bor, var hon arbetar, hennes familj.

När hon kommer och går.

Allt.

Han lyfter kameran till ögonen när glasdörrarna öppnas och det strömmar ut folk.

Inte hon.

Han rättar till solskyddet. Inte för att hålla solen borta – det finns ingen sol att tala om denna dystra januaridag – utan för att ingen ska se honom.

Åter håller han upp kameran mot ögat och vrider lite på objektivet.

Och väntar.

Han väntar så gärna.

Han har redan bilder av henne, men behöver fler. Kan inte få nog. Han vill se hur hon ser ut i vardagen.

Det går några minuter. Han sitter stilla, alldeles stilla. Som en räv i sitt gryt.

Det finns en spänning i det här som han inte kan vara utan.

Där!

I sökaren ser han hur de – hon och hennes väninnor – kommer ut och stannar på trottoaren med sina väskor. De ser ut att stötta varandra och han tänker att de kanske går så för att inte halka i snön. Det står taxibilar inne, men de går inte dit.

Ska de bli upphämtade? Det verkar så.

När hon plötsligt vänder på sig och tittar åt hans håll, känns det som om han får en elektrisk stöt i underlivet.

| KAPITEL 7 |

“Kristoffers fik” på Övre Husargatan var nytt för Robert. När han och Ola träffades så här dags, på dagtid, var det inte sällan på någon av caféerna i Linnéstaden. Till en del berodde det på att vännen bodde inte långt härifrån. Men också på att de båda var förtjusta i att hitta nya ställen. Den här var ett av de minsta Robert

sett. Ett halvdussin bord och dubbelt så många stolar – det mesta verkade vara hämtat på Myrorna. Ett gammalt piano stod vid ena väggen: krukväxter hängde ner över de brunfläckiga tangenterna. Fönstren var fullklistrade av äldre affischer. De tända värmeljusen gav sextiotalskänsla.

Det drog en härlig kaffelukt från köket.

Ola var vapendragaren genom alla åren. De hade växt upp i Brämaregården och varit med i samma gäng, gått på samma fester och haft samma intressen. Båda hade valt att utbilda sig till läkare. Men sedan Ola hoppat av medicinarstudierna hade kontakten blivit glesare.

“Jag kan inte stanna så länge. Jonna kommer hem om ett par timmar. Jag måste till Sisjön och kolla hur det ser ut i huset innan jag hämtar henne på Landvetter. Jag har en känsla av att ett och annat måste fixas där. Jag har inte varit där på hela veckan nästan.”

“Du stressar för mycket.” Ola log trött. “Jag måste berätta en grej.”

Robert betraktade nyfiket sin vän medan denne ställde ifrån sig brickan med de rykande muggarna. Håret, som brukade vara stort och krusigt, var kortare än vanligt.

“Ska du bli farsa?”

Ola klippte med ögonen igen. Han strök sig om fingertopparna för att bli av med smulorna. “Inte vad jag vet. Såvida det inte hände nåt i natt. Nej, jag har fått jobb.” Han väntade några sekunder innan han tillade: “På Göteborgsoperan.”

“Jaså? Som musiker?”

“Nej, dom behövde vakter. Och jag känner vaktchefen där, så han fixade in mej. Det är nyttigt med kontakter.” Han lutade sig belåtet bakåt. “Vad säger du om det?”

För Ola hade musiken tagit det mesta av hans tid på senare år. Även om uppdragen var hyfsat frekventa visste Robert att inkomsterna var oregelbundna. “Lägger du musiken på is?” sa han.

Det såg ut som om Ola tyckte det var en idiotisk fråga. “Nej nej...”

“Vad exakt ska du göra som vakt?”

“Jag vet inte riktigt. Vi får se i morgon bitti när jag börjar.”

| KAPITEL 8 |

En mås lyfte från flygterminalens tak och cirklade bort över parkeringsplatsen när Robert svängde in mot trottoarkanten.

De väntade på honom utanför utrikeshallen.

Han tutade muntert och klev ur.

Han slog upp baddörren och betraktade dem när de kom emot honom. Jonna vinkade ivrigt mot honom.

Det märktes med en gång att något inte stod rätt till med Marika.

Jonna och Alice höll henne mellan sig.

Marikas ansikte var grått – trots solbrännan – och hela hållningen var böjd som om hon tyngdes ner av något. Det verkade som om hennes smala kropp hade tappat ytterligare något kilo. Jonna däremot såg ut som om hon kom från en hälsoresa. Han hann ge henne en stor kram och en hastig kyss innan hon slet sig.

“Marika är inte riktigt frisk”, viskade hon i hans öra.

Han hälsade på Alice innan han vände sig mot Marika. “Hej”, sa han. Hennes ögon var rödkantade som om hon inte sovit på flera dygn. “Hur är det med dej?” sa han.

“Jo tack, bra.”

Bakom hennes rygg skakade Jonna och Alice på huvudena. Den sistnämnda – en av Jonnas äldsta väninnor och som jobbade som fastighetsmäklare i makens företag – såg uppgiven ut när hon slog ut med händerna. “Hon har sagt så hela tiden, Robban, men det ser ju vem som helst att hon måste till doktorn.”

Marika skakade bestämt på huvudet.

“Nej...”

“Du kanske har fått i dej nåt olämpligt?” sa han.

“Nej, jag mår bra.”

“Har du ont nånstans?”

Hon svarade inte trots att han upprepade frågan.

Han gav upp.

Utan ett ord gick han runt bilen och drog upp bagageluckan.

Under tystnad ställde de in resväskorna och satte sig i bilen. Jonna sjönk ner på passagerarsätet intill honom. Han strök henne över kinden innan han startade bilen. Solbrännan klädde henne – även om näsan var i rödaste laget.

“Hu, så kallt ni har här”, sa hon och drog jackan närmare kroppen.

“Hur har ni haft det?”

“Kanon. Härligt väder, vi har solat mest hela tiden...”

I backspeglarna försökte han fånga upp Marikas ögon. Kanske brukade hon inte vara den som höll låda mest, men så här introvert hade han aldrig sett henne förr. “Du då? Marika?”

“Jo, det var bra... Jag är lite trött nu bara...”

“Om du vill kan jag titta på dej, Marika”, sa han till henne.

Hon skakade på huvudet. “Nej nej, jag vill bara hem nu.”

Robert och Jonna släppte av Alice och Marika i höjd med Skanstorget och iakttog dem när de drog iväg med sina väskor över gatan bort mot Nilssonsberg. Marika gick som om hon inte orkade flytta benen. Efter ett tag tog Alice över hennes väska.

“Vad är det som hänt?” sa Robert och rullade ut från trottoaren.

“Jag vet inte. Hon har varit sån halva veckan. Vi har försökt få henne att gå till doktorn, men det har inte gått. Hon äter nästan inget.”

“Verkar hon ha feber?”

“Nej, det tror jag inte.” Hon lutade sig fram och kysste honom på kinden. “Jag har längtat efter dej”, viskade hon.

Han lade armen om hennes axlar utan att släppa blicken från vägen. “Jag tänkte vi kan åka hem först innan vi hämtar Hilda. Vill du det?”

“Mm.”

Han hann knappt låsa bakom sig förrän Jonna började kyssa honom glupskt. Han kände omedelbart begäret växa och började klä av henne. När hon stod i bara trosor och blus höll hon honom ifrån sig, röd i ansiktet av åtrå, innan hon drog honom efter sig

till vardagsrummet. Hon knuffade ner honom i soffan och över-sköljde honom med kyssar – hennes läppar utforskade hans ögon, kinder och hals. När hon befriat honom från hans kläder, satte hon sig över honom och red honom, kvidande.

Efteråt, när de låg utmattade med händerna sammanflätade, viskade hon: "Jag... jag behövde det här, Robban. Jag har saknat dej..."

"Jag med." Det sved fortfarande där hon klöst honom.

Han njöt av att ha henne intill sig igen. Det kröp härligt i kroppen. Han slöt ögonen och njöt av känslorna. Hon var hemma igen – det kändes som om han blivit hel.

"Herre Gud!" utbrast hon plötsligt.

Han slog upp ögonen och följde hennes pekfinger med blicken. "Vad är det?"

"Har du inte vattnat blommorna alls?"

"Jag skulle ha gjort det idag, men... Jag har inte hunnit. Vi har bott hos dina föräldrar." Först nu såg han raden av blomkrukor som slokade på fönsterbrädan och insåg att varje försök att slingra sig var meningslösa. "Jag har haft för mycket att göra... Förlåt mej."

Hon satte sig upp på armbågen och stirrade på honom som om hon kom på en viktig sak. "Du har väl inte glömt den stora benjaminfikusen där uppe?"

Han kunde inte ljuga för henne. "Den klarar sej väl ett par dar utan vatten", försökte han i stället.

"Du kunde ju ha pratat med nån granne", sa hon förebrående.

I nästa ögonblick var hon uppe och han hörde hennes fotsteg i trappan upp till övervåningen. Av det lilla skriket som följde förstod han att hon inte var så nöjd med vad hon såg.

"Jag köper en ny!" ropade han.

När hon visade sig hade hon den tunga krukan med sig. Bladen såg bruna ut, de verkade ha rullat ihop sig. "Dom är väl rätt tåliga", sa han och studerade hennes nakna kropp. Hon var snygg, hans Jonna. Särskilt nu, med solbrännan. Han kände åter hettan i ljumskarna och sträckte ut handen mot henne. "Kom," väste han. Hon såg hur det var fatt med honom och ställde ifrån sig krukan och gled intill honom.

Robert slog igen tidningen och lade tillbaks den i högen av facktidsskrifter på bordet. Han var ensam i fikarummet. Han tömde kaffekoppen och reste sig och sköljde av den innan han ställde den i diskmaskinen.

Han sneglade på klockan. Över tre på natten. Senaste patienten var på väg till röntgen. Så anmärkningsvärt tyst det var. Han visste att det kunde bli så ibland – när de metodiskt arbetat sig igenom alla patienterna i väntrummet. Men det var så sällan att ingen räknade med det som en realitet. Jobbet gick alltid i vågor. När de började få tomt i väntrummet brukade det snabbt fyllas på igen. Det gällde att ta till vara på de lugna tillfällena när de bjöds.

Han hade hunnit med både toalettbesök och fika utan att någon jagat honom. Han kvävde en gäspning under handen medan han gick ut i korridoren. Det hördes röster på avstånd, men det var långt utanför hans värld.

I väntrummet gapade sofforna tomma. Mottagningssköterskan satt och bläddrade i en veckotidning. Hon tittade upp mot honom innan hon återgick till läsningen.

Robert passerade ortopedexpeditionen där de liksom han arbetade natt. De båda sköterskorna satt med böjda ryggar framför datorerna och var upptagna med telefonsamtal. Larmdisplayen under taket lyste blank. Han bläddrade i den stora IN-korgen in till journalskåpet, men när det inte fanns något till honom gick han bakom disken och kollade gäspande jourschemat på den stora anslagstavlan.

Jonna hade suttit i telefon när han åkt.

Hon hade knappt mer än vinkat åt honom när han sköt igen ytterdörren. Hon höll på att ta igen lite av det sociala som hon missat under semesterveckan, antog han. Han hade hört henne nämna bombattentatet på färjan. Kvällstidningarna var fulla av det, men polisen tycktes inte ha kommit någon vart i jakten på förövarna. Trots att bomben inte skadat så många som man först befarat, hade händelsen till och med hade slagit ut rapporteringen om det förestående besöket av en amerikansk diplomat i Göteborg – en nyhet som dominerat nyhetsflödet.

Han återbördades till nuet av faxmaskinen som skramlade igång intill honom. En av sköterskorna skrattade åt honom: tydligen hade hon sett hur han spratt till. Han blinkade godmodigt med ena ögat innan han bestämde sig för att ta en nypa frisk luft. Den artificiella inomhusbelysningen kunde ibland få honom att tycka att han levde i ständig källarmiljö. Som en annan laboratorieråtta. Det verkade inte som om de som ritat sjukhuset tänkt på att människor skulle vistas här längre tider.

Han körde händerna djupt i läkarrockens fickor när han klev ut genom glasdörrarna. Portarna till ambulanshallen var uppslagna: alla ambulanser stod inne. Den gulaktiga takbelysningen gav färg åt bilarnas lack.

Natten var klar och kall.

Ett par plusgrader bara.

Himlen bildade ett svart valv över hans huvud, månen liknade ett blekt kommatecken.

Så ödsligt det var!

Han ställde sig intill väggen, i skydd av det utskjutande taket.

Ett par strålkastare närmade sig i hög fart.

En polisbil?

Ja.

Bakdörrarna flög upp i samma ögonblick som den stannade.

Föraren var uniformklädd till skillnad från båda andra. Den ene, en solbränd man med anmärkningsvärt ljusa ögonbryn och ett självsäkert uppträdande, var obekant för Robert. Men den andra fick honom att nicka igenkännande. Mia Baltzarsdotter, inspektör vid våldshoteln. Hon och han hade samarbetat lite ett par år tidigare.

Han hejade men hon gav honom bara en hastig blick innan hon ilade förbi med mobilen mot örat. Kollegan höjde däremot handen. "Hej. Vi ska till intensiv. Vilken våning är det?"

"Fjärde. Ni kan gå igenom här." Robert pekade mot trapphuset och följde efter honom in i värmen. "Vad ska ni göra där?"

I detsamma vände sig Mia om och lossade mikrofonsladden till örat. "Robert? Har du chans att hänga med?" Hennes ansikte var uttrycksöst. "Det har skett ett mord här."

Sjukhuskorridoren låg i halvmörker. En grupp sköterskor stod och pratade lågt i besöksrummet där en teveapparat och ett par bord omgavs av stolar. Deras röster lät ansträngda. När Mia, med kollegan och Robert i släptåg, kom emot dem, tystnade de och vände sig mot dem.

En av sköterskorna tog ett steg fram. Vid hennes sida stod en av sjukhusvakterna med händerna nedstuckna i bältet där batongen hängde. Mia höll upp sin ID: "Vi är från våldsroteln. Jag heter Mia och det här är min kollega."

"Det var jag som ringde", sa sköterskan med eldröda kinder. "Jag är ansvarig här och..."

Mia avbröt henne strävt.

"I teknisk mening att det här en mordplats nu. Ansvar övergår till oss. Vi måste få hit våra tekniker och fram till dess kan ingen av oss göra nåt. Var ligger han? Den mördade?"

Vakten pekade mot den stängda dörren en bit bort. "Där. Tju-goåttan."

Robert hajade till när han kände igen dörren.

"Hur många har varit där inne?" sa Mia.

Chefssköterskan höll upp handen. "Bara jag... och Helena", sa hon.

"Vem är Helena?" Det var den andre polismannen – den solbrände – som frågade. Han höll ett anteckningsblock i handen.

En av de andra höjde handen. "Jag."

"Ni har inte rört nåt? Därinne?"

"Nej nej."

"Bra. Vad heter han då? Den döde."

"Vi vet inte. Vi har ingen uppgift om det."

Robert var på vippen att säga något när Mia fortsatte ihärdigt: "Jag får be er vänta på expeditionen." När hon fiskade upp ett par plasthandskar ur handväskan, och tydligt gjorde sig klar att gå in för att titta på offret, harklade Robert sig och sa: "I formell mening måste väl döden bekräftas av läkare. Är det gjort?"

Chefssköterskan lät förnärmad: "Nej, men... Vi om några vet väl hur en död människa ser ut."

Mia såg på honom och tycktes överväga hans ord. Hon sa: "Okej då. Men ni andra väntar här." Hon började dra plastskydd över skorna. Hon gav ett självsäkert intryck, men Robert såg att hon hade röda fläckar på halsen.

Minuten senare drog hon upp dörren och tecknade åt honom att följa efter.

Rummet låg i mörker.

När Mia tryckte på ljuskontakten hände inget.

"Här."

Kollegan räckte fram en ficklampa.

Hon riktade ljuskäglan mot sängen. Kroppen var delvis dold av täcket och låg med ansiktet bortvänt. När Mia svepte med ljuset bort mot respiratorn syntes att dess sladd var avklippt. Samma gällde slangen till droppet. Den stora påsen med lösningsmedel låg halvtom på golvet – en våt pöl som gav intryck av vattenläcka.

Skärmen på hjärtmonitorn vid väggen var svart och visade ingen aktivitet.

Lådorna i hurtsen var utdragna. Dörren till den smala garderoben stod öppen.

Robert var noga med var han satte ner fötterna när han närmade sig sängen.

"Kan du lysa här?" sa han lågt.

I det grälla ljuset såg det hårt bandagerade ansiktet i sängen ut som om de hade en mumie framför sig.

Ögonen i springorna var halvslutna.

Det tog honom inte lång stund att konstatera att mannen i sängen måste ha varit död i några timmar.

Under Mias ledning klev de åter ut i korridoren. När hon sköt igen dörren efter sig sa hon: "Varför är det ingen som vet vad han heter?"

"Vi fick in honom igår", förklarade Robert. "Vi fick aldrig fram nåt namn på honom. Han var med ombord på färjan som sprängdes i luften. Det är allt vi vet." När Mia nickade, fortsatte han: "Han var allvarligt skadad. Förmodligen stod han närmast sprängladdningen när den gick av."

"Var du med vid färjan?"

”Mm. Jag var en av dom första på platsen.”

I korridoren vände sig Mia till chefsköterskan. ”Hur fungerar egentligen tillsynen här?” sa hon.

Det fanns en skarp udd i rösten som kunde uppfattas som kritik, och köterskan uppfattade det så också. ”Vad menar du?”

”Är det inte nån som kollar till så här svåra fall?”

”Självklart. Det finns alltid en vak här inne som är medicinskt kunnig.”

”Vem var det?”

”Helena. Vill ni prata med henne?”

| KAPITEL 11 |

För Mia Baltzarsdotter var situationen inte främmande. Sedan hon börjat på våldshoteln i Göteborg – i april var det tre år sedan – hörde mord till vardagen. Hennes uppgift nu var kristallklar: brottsplatsen skulle spärras av och hon – och Mikael Rooth, kollegan – skulle invänta teknikerna. Under tiden skulle de försöka få fram vittnesuppgifter. Inget runt den döde fick röras. Minsta fiber, hårstrå – eller vad som helst som teknikerna hittade – kunde leda till gärningsmannen.

Dörren till sjuksköterskeexpeditionen stod halvöppen och hon knackade på innan hon drog upp den ytterligare.

De blåklädda köterskorna tystande och vände sig mot henne. Hon förstod att de var skärrade. Hon visade upp sin legitimation igen fast hon gjort det tidigare. Det var mer ett markera att hon var på deras hemmabana. ”Jag behöver ta lite uppgifter”, började hon mjukt och såg från den ena till den andra. ”Helena?” sa hon.

Sköterskan framför skrivbordet reste sig som om hon väntat på henne.

”Ja.”

”Du var ensam vak?”

”Ja.”

Ögonen i det bleka ansiktet var trötta, blanka. Mascaran hade runnit, och hon hade försökt få bort den men inte lyckats helt.

Mia sa: "Kan vi sitta ostört någonstans?"

"Här... mittemot. Vi har ett samtalsrum." Hon gick före Mia och sköt upp dörren.

Rummet var sparsamt möblerat. De två fåtöljerna på båda sidor om ett lågt bord var enda möblemanget. Ena väggen dominerades av en hylla fylld av olika leksaker och tidskrifter. Krukan i det gardinlösa fönstret var tom.

De satte sig.

Mia betraktade kvinnan framför sig.

Hon verkade vara i hennes egen ålder.

Mia drog fram anteckningsblocket. "Vad heter du?"

"Helena Sunesson."

"Jag behöver dina personliga uppgifter."

"Du menar adress och telefonnummer?"

"Ja. Och personnummer."

Mia fick dem och skrev ner dem. Så lutade hon sig fram och ställde frågan som hängde i luften:

"Vad hände?"

Kvinnan i stolen tycktes sjunka ihop lite. "Jag satt ju där. Allt var lugnt. Nån bultade på dörren och jag gick fram för att titta ut. Precis då drogs den upp. En man stod där..."

"En läkare?"

"Nej, jag trodde att det kunde vara en läkare först. Men det var ingen jag kände igen... Han hade basebollkeps och sa åt mej att gå till expeditionen. Han sa att det var brandlarm..."

"Brandlarm? Hörde du nåt larm då?"

"Nej..."

Mia skrev ner något i blocket. "Vad gjorde du då?"

"Jag gick dit."

"Du frågade inget?"

"Nej, det var bråttom, och..." Hon avbröt sig och tog upp en pappersnäsduk.

"Verkade han stressad?"

"Nej. Jag fick uppfattningen att han inte ville oroas i onödan... han pratade lågt, som om han inte vill skrämman upp nån." Hon skakade på sig vid minnet. "Gud, så korkad man kan vara."

“Hur såg han ut?”

“J-jag vet inte. Det var mörkt... Han var väldigt övertygande.”

Mia granskade henne fundersamt. “Inget mer du minns av honom?” undrade hon.

“Han var stor. Lång... säkert över två meter.”

Besviket frågade Mia: “Hårfärgen??”

“Under kepsen? Nej. Det såg jag inte.”

“Hur var han klädd?”

“Jeansjacka och jeans.”

“Kännetecken?”

“Vad menar du?”

“Ärr? Glasögon? Tatuering? Nåt sånt?”

“Nej... Nej. Jag tänkte aldrig på att se så noga på honom. Det är lite mörkt här också...”

“Rösten? Hur var den?”

“Jag vet inte.” Hon tittade ner i golvet. Näsduken gjorde en sväng mot näsan. “Det gick så fort. Jag skyndade ut. Jag tänkte aldrig på att det kunde vara nåt konstigt. Jag borde väl ha reagerat, men...”

“Kunde du inte hört av dej till expeditionen?”

“Jo. Vi har ju larmknappen, men... Jag fick för mej att det var en av sjukhusvakterna.”

“När hände det här. Vad var klockan?”

“Runt halv tre.”

“Vad hände sen?”

“Jag gick bort till expeditionen... Det var ingen där. Jag visste inte vad jag skulle göra...”

“Du gick ut. Vad hände sen?”

“Jag ringde efter Britt. Hon är nattsköterska. Det tog inte lång stund. Så kom hon. När jag fick reda på att det var falsklarm, skyndade jag ut till... ja. Då var allt för sent.”

“Var mannen kvar då?”

“Nej.”

Mia kastade en blick på sin klocka. Teknikerna skulle snart vara här. Hon rätade på sig och stack ner pennan och anteckningsblocket i jackan. “Minns du inte nåt mer av den här mannen?”

“Nej.”

“Var han ensam?”

“Ja, jag såg i alla fall ingen annan.” Hon ryckte på axlarna.

Mia räckte fram kaffet som hon skaffat ur en maskin till kolle-
gan utanför dörren.

“Inga tekniker än?” sa hon.

Mikael Rooth stack ner sitt anteckningsblock i fickan och tog emot plastmuggen. “Tack. Dom ringde precis. Dom är på ingående. Såg du att lådorna i hurtsen var öppnade? Den som gjort det här måste ha letat efter nåt. Det här är inget slumpmässigt tillslag.”

“Slumpmässigt? Nej”, sa hon. “Han visste precis vad han gjorde.” Hon berättade vad sköterskan som suttit vak sagt.

“Inget signalement alltså?”

“Tyvärr.”

Han gäspade. “Teknikerna kommer att vilja spärra av allt här?”

“Antagligen”, instämde hon och undrade plötsligt vad tidningarna skulle göra av det här.

Det hördes fotsteg och röster.

De vände sig om.

Glasdörrarna ut mot hissgången var öppna. De två teknikerna som kom emot dem med sina stora väskor var välbekanta för henne.

“Vem har du med dej?” frågade den äldre av dem.

“Mikael är ny hos oss.”

Mias kollega räckte fram handen. “Mikael Rooth. Hej. Det är andra veckan jag jobbar med Mia.”

“Och fortfarande kvar?” Han log.

I bakgrunden krokade den andre teknikern av sig en stor kameraväska och började dra på sig skyddskläder utan att ta någon notis om dem.

Mia pekade på den stängda dörren utan att röra en min. “Han ligger därinne.”